

TREST ZÁKAZU ČINNOSTI A JEHO UKLÁDÁNÍ V PŘÍPÁDECH ÚPLATKÁŘSTVÍ

DUŠAN GALO

Právnická fakulta, Masarykova univerzita, Česká republika

Abstract in original language

Článek se zabývá problematikou ukládání trestu zákazu činnosti poslancům a senátorům Parlamentu České republiky, který spočívá v zákazu výkonu jejich funkcí. Nastiňuje tuto problematiku v kontextu historického vývoje a s pomocí doktríny a judikatury se snaží zaujmout stanovisko k této otázce.

Key words in original language

Zákaz činnosti, poslanec, senátor, parlament, úplatkářství, korupce

Abstract

This paper depicts problem of disqualification as criminal sanction for corruption and bribery in Czech criminal law. Main topic of the paper is disqualification from tenure of office of Member of Parliament or senator. Paper analyses this topic in accordance with doctrine and Case law.

Key words

Disqualification, member of parliament, senator, parliament, bribery, corruption

1. ÚVOD

Korupce a úplatkářství jsou jedním z nejzávažnějších problémů, které trápí moderní společnosti. Jedná se o problematiku, která prorůstá všemi vrstvami společnosti a všemi jejími oblastmi.

Jedná se o problematiku, která prochází neustálými změnami a vývojem a která je ve značné oblibě i u politické reprezentace. Jde rovněž o předmět zájmu trestního práva a to jak z hlediska procesního, tak z hlediska materiálního.

Tento příspěvek se věnuje pohledu trestního práva materiálního (hmotného) na oblast sankcionování korupčního jednání a zejména trestu zákazu činnosti ukládanému za trestné činy úplatkářství a další trestné činy postihující korupční jednání jako jednomu z tzv. alternativních trestů se zvláštním zaměřením na ukládání tohoto trestu členům Parlamentu České republiky (dále jen „Parlamentu ČR“) jako úředním osobám v souvislosti s výkonem jejich funkce člena Poslanecké Sněmovny nebo Senátu.

2. TREST ZÁKAZU ČINNOSTI – HISTORICKÝ VÝVOJ

Trest zákazu činnosti je jednou z tradičních sankcí ukládaných dle předpisů trestního práva a jinak tomu není ani v českém trestním právu. Tato sankce byla součástí katalogu trestů v různých podobách už od dob platnosti rakouského trestního zákonu z roku 1852 a zůstala součástí systému trestního práva i v následujících obdobích, kdy byla modifikována podle potřeb doby nebo vládnoucího režimu.

Trest zákazu činnosti sice nebyl přímo obsažen v rakouském trestním zákoně z roku 1852, tento zákon však obsahoval zvláštní obdobu tohoto institutu. Tento zákon v § 30 odst. 1 a 2 obsahoval ustanovení, která umožňovala trestnímu soudu po vyhlášení odsuzujícího rozsudku postoupit spisy úřadům příslušným k propůjčování živností nebo ústřednímu úřadu zámořskému, které mohly rozhodnout o odejmutí živnosti, lodního patentu nebo práva držet loď k pobřežní plavbě po výkonu trestu.

Toto opatření však není sankcí - jak uvádí sám zákon. Dle slov zákona: „Ztráta živnosti není žádným následkem spojeným již po zákonu se zločinem, a nemůže tudíž trestním rozsudkem býti vyřknuta.“¹

Trestní zákon z roku 1950, zákon č. 86/1950 Sb. už trest zákazu činnosti ve své klasické podobě obsahoval. Trest zákazu činnosti v tomto zákoně byl však chápán v mnohem užším smyslu, než je tomu dnes. Tento zákon totiž umožňoval trest zákazu uložit jen, „dopustil-li se pachatel při výkonu činnosti nebo povolání trestného činu, jímž poškodil nebo ohrozil hospodářské zájmy republiky.“ Na rozdíl od současné úpravy tohoto institutu šlo tento trest uložit jen za trestné činy, jimiž byly poškozeny nebo omezeny hospodářské zájmy státu.

Trestem zákazu činnosti přitom šlo „dočasně nebo navždy“ zakázat výkon činnosti nebo povolání za splnění podmínek, že:

- a) pachatel se dopustil trestného činu v souvislosti s touto činností nebo s tímto povoláním
- b) pachatel by jich mohl zneužít k spáchání trestného činu, nebo
- c) jejich výkon pachatelem by odporoval obecnému zájmu.

Tento trest šlo dle znění zákona uložit na dobu neurčitou nebo na dobu 3 až 10 let.²

Ze znění těchto ustanovení lze dovodit, že byly určeny zejména k trestání hospodářských a majetkových trestných činů. Z dnešního

¹ §30 odst. 1 zákona č. 117/1852 ř. z.

² §51 odst. 2 tr zákona č. 86/1950 Sb.

pohledu je zajímavé, že uložením této sankce šlo zakázat i výkon činnosti nebo povolání, které přímo nesouvisely se spáchaným trestným činem, ale mohly být pachatelem dále zneužity k spáchání trestného činu nebo jejichž výkon pachatelem by odporoval obecnému zájmu. Tato zákonná formulace je zřejmě odrazem doby kdy vznikla a zejména rozpor s obecným zájmem by byl dle dnešních kritérií zřejmě považován za rozpor s principem určitosti trestněprávních norem.

Právní úprava trestu zákazu činnosti v trestním zákoně č. 140/1961 Sb. je už mnohem více podobná, ne-li shodná s dnešní úpravou tohoto trestu.

Dle ustanovení § 49 tohoto zákona šlo uložit, dopustil-li se pachatel trestného činu v souvislosti s touto činností. Omezení ukládání tohoto trestu jen na činnosti, v souvislosti s nimiž byl spáchán trestný čin, je značným posunem od výše zmíněných ustanovení trestního zákona z roku 1950.

Trest zákazu činnosti, resp. jeho podstata byla definována shodně s dnešní úpravou, kdy příslušné zákonné ustanovení³ uvádělo, že „trest zákazu činnosti záleží v tom, že se odsouzenému po dobu výkonu tohoto trestu zakazuje výkon určitého zaměstnání, povolání nebo funkce nebo takové činnosti, ke které je třeba zvláštního povolení, nebo jejíž výkon upravuje zvláštní předpis.“

Tento trest bylo možné uložit na dobu 1 až 10 let, tedy na dobu shodnou s dnešní právní úpravou.

Stávající právní úprava tohoto trestu obsažena v zákoně č. 40/2009 Sb. už oproti předchozímu trestnímu zákonu nedoznala závažnějších změn.

3. TREST ZÁKAZU ČINNOSTI – STÁVAJÍCÍ PRÁVNÍ ÚPRAVA

Trest zákazu činnosti je označován za velmi účinnou sankci, která plní více rolí⁴. Jedná se v první řadě o roli preventivní, která dočasně brání pachateli trestného činu ve výkonu činnosti, v souvislosti s níž byl spáchán trestný čin.

Dle stávající právní úpravy je přitom možné trest zákazu činnosti uložit pachatelům úmyslných trestných činů i trestných činů spáchaných z nedbalosti.⁵

³ § 50 zákona č. 140/1961 Sb.

⁴ SOLNAŘ, V. VANDUCHOVÁ, M. *Systém českého trestního práva. Část třetí.* Praha : Novatrix, 2009, s. 126

⁵ § 73 Zákona č. 40/2009 Sb.

Zatímco u úmyslných trestných činů se ukládání tohoto trestu odůvodňuje zneužitím zakázané činnosti ke spáchání trestného činu a odborným nebo morálním selháním pachatele, tak u nedbalostních trestných činů je takový závěr odůvodněn vážnými pochybnostmi o způsobilosti pachatele vykonávat danou činnost.⁶

Tato činnost přitom může spočívat ve výkonu zaměstnání, povolání a funkce, nebo výkonu činností, k nimž je zapotřebí zvláštního povolení či oprávnění nebo jejichž výkon upravují zvláštní předpisy.⁷

Doba, po kterou může výkon být zaměstnání, povolání, funkce nebo činnost, k níž je zapotřebí zvláštního povolení či oprávnění zakázán, činí dle stávajících právních předpisů 1 až 10 let.

Zákaz činnosti v sobě nese i výchovnou funkci, která působí na pachatele trestného činu a která ho motivuje k řádnému životu tím, že mu hrozí omezením v jeho životě.

Právě v souvislosti se zmíněnou výchovnou funkcí tohoto trestu lze poukázat na možnou nevyváženost a rozdílný dopad tohoto trestu na různé pachatele trestných činů.

Například uložení trestu zákazu činnosti, který by spočíval v zákazu řízení motorových vozidel, by bylo citelnější sankcí u profesionálního řidiče, pro kterého řízení motorových vozidel představuje způsob obživy, než u pachatele, který k výkonu svého zaměstnání k zajištění své obživy nepotřebuje řidičské oprávnění.⁸

I z tohoto důvodu je nutné při ukládání tohoto trestu a určování jeho sazby postupovat citlivě s ohledem na osobu a poměry pachatele.

4. TREST ZÁKAZU ČINNOSTI JAKO SANKCE U TRESTNÝCH ČINŮ ÚPLATKÁŘSTVÍ A OSTATNÍCH KORUPČNÍCH TRESTNÝCH ČINŮ

Trest zákazu činnosti se s ohledem na svou povahu a účel jeví jako jedna z nejeфекtivnějších sankcí, které lze uložit za trestné činy úplatkářství a ostatní přidružené trestné činy, u kterých figuruje korupční prvek.

⁶ ŠÁMAL, P. *Trestní zákoník I. § 1 až 139. Komentář*. 2. vydání. Praha : C. H. Beck, 2012, s. 930

⁷ ŠÁMAL, P. *Trestní zákoník I. § 1 až 139. Komentář*. 2. vydání. Praha : C. H. Beck, 2012, s. 930

⁸ SOLNAŘ, V. VANDUCHOVÁ, M. *Systém českého trestního práva. Část třetí*. Praha : Novatrix, 2009, s. 127

Dle znění ustanovení § 73 Trestního zákoníku, zákona č. 40/2009 Sb., (dále jen "TZ") lze tento trest uložit pachatelům úmyslných i nedbalostních trestných činů. U trestných činů úplatkářství i u ostatních korupčních trestných činů se k naplnění jejich skutkových podstat vyžaduje úmysl, takže s ukládáním tohoto trestu u korupčních trestných činů nejsou spojeny v této oblasti žádné zákonné překážky.

Trest zákazu činnosti může být ukládán jako trest vedlejší i samostatný, jsou-li splněny podmínky, které TZ s ukládáním tohoto trestu jako samostatného stanovuje.

Jako samostatný trest může být trest zákazu činnosti uložen „pouze v případě, že trestní zákon uložení tohoto trestu za spáchaný trestný čin dovoluje a jestliže vzhledem k povaze a závažnosti spáchaného trestného činu a osobě a poměrům pachatele jiného trestu není třeba.“⁹

Trest zákazu činnosti tak může být jako vedlejší trest uložen vedle trestu odnětí svobody u všech korupčních trestných činů.

Jako samostatný trest může být tento trest uložen u trestných činů Přijetí úplatku dle § 331 odst. 1 TZ, Sjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě dle § 256 odst. 1 TZ, Pletich při zadání veřejné zakázky a při veřejné soutěži dle § 257 odst. 1 TZ a Pletich při veřejné dražbě dle § 258 odst. 1 TZ.

Je tak zřejmé, že trest zákazu činnosti má jako trest alternativní¹⁰ svůj význam i u korupčních činů, byť jen u těch méně závažných.

Trest zákazu činnosti spočívá dle znění § 73 odst. 3 TZ „v tom, že se odsouzenému po dobu výkonu tohoto trestu zakazuje výkon určitého zaměstnání, povolání nebo funkce nebo takové činnosti, ke které je třeba zvláštního povolení, nebo jejíž výkon upravuje jiný právní předpis.“

Uložením tohoto trestu tak lze zamezit výkonu:

- a) Zaměstnání,
- b) Povolání,
- c) Funkce,
- d) Činnosti, ke které je třeba zvláštního povolení,
- e) Činnosti, jejíž výkon upravuje jiný právní předpis.¹¹

⁹ § 73 odst. 2 zákona č. 40/2009 Sb.

¹⁰ KRATOCHVÍL, V. A KOL. *Kurs trestního práva. Trestní právo hmotné. Obecná část. I. vydání.* Praha : C. H. Beck, 2009, s. 467 a násl.

V souvislosti s trestnými činy úplatkářství a ostatními korupčními trestnými činy se u trestání úředních osob jako nejefektivnější trest vedle trestu odnětí svobody jeví právě zákaz výkonu jejích funkcí.

Samotný pojem "funkce" TZ žádným způsobem nevymezuje a definici tohoto pojmu tak nechává na doktrínu a judikaturu soudů.

Za funkci je právní teorií¹² považován značně rozsáhlý okruh činností vykonávaných v pracovním poměru i mimo pracovní poměr. Není rozhodné, zda se jedná o činnost výdělečnou nebo nevýdělečnou.

Zákon ani teorie rovněž nevyžadují, aby byl tento trest ukládán jen úředním osobám dle znění § 127 TZ. Nemusí se tedy jednat jen o funkce ve veřejnoprávním smyslu.

Za definiční kritérium funkce je považován vznik funkce zejména volbou, jmenováním nebo ustanovením.¹³ Za funkce tak lze považovat funkci statutárního orgánu, resp. člena statutárního orgánu obchodní společnosti nebo jiné právnické osoby ale i představitele státního orgánu.¹⁴ Teorie jako příklady funkce pro potřeby tohoto ustanovení trestního zákoníku výslovně uvádí i poslance a senátory¹⁵, na rozdíl od starších zdrojů¹⁶ však už neuvádí členy zastupitelských sborů obecně.

Dle názoru autora se však nelze spokojit s takovým prostým závěrem a je nutné zkoumat tuto problematiku z více hledisek, obzvlášť ve světle judikatury.

Tento příspěvek se tak bude dále věnovat ukládání trestu zákazu činnosti za trestné činy úplatkářství členům Parlamentu ČR v souvislosti s výkonem funkce člena Poslanecké Sněmovny nebo Senátu Parlamentu ČR.

¹¹ ŠÁMAL, P. *Trestní zákoník I. § 1 až 139. Komentář. 2. vydání.* Praha : C. H. Beck, 2012, s. 938

¹² ŠÁMAL, P. *Trestní zákoník I. § 1 až 139. Komentář. 2. vydání.* Praha : C. H. Beck, 2012, s. 939

¹³ ŠÁMAL, P. *Trestní zákoník I. § 1 až 139. Komentář. 2. vydání.* Praha : C. H. Beck, 2012, s. 939

¹⁴ ŠÁMAL, P. *Trestní zákoník I. § 1 až 139. Komentář. 2. vydání.* Praha : C. H. Beck, 2012, s. 939

¹⁵ ŠÁMAL, P. *Trestní zákoník I. § 1 až 139. Komentář. 2. vydání.* Praha : C. H. Beck, 2012, s. 939

¹⁶ VANDUCHOVÁ, M. *Zákaz činnosti v československém trestním právu.* Praha : Univerzita Karlova, 1989, s. 33

5. TREST ZÁKAZU ČINNOSTI SPOČÍVAJÍCÍ V ZÁKAZU VÝKONU FUNKCE POSLANCE POSLANECKÉ SNĚMOVNY PARLAMENTU ČR NEBO FUNKCE SENÁTORA SENÁTU POSLANECKÉ SNĚMOVNY ČR

V případech korupčního jednání osob, které zastávají vysoké funkce v státních orgánech a za splnění podmínky, že ke spáchání trestných činů úplatkářství a ostatních trestných činů zahrnujících prvek korupce došlo při výkonu jejich funkce, připadá v úvahu uložení trestu zákazu činnosti spočívajícího v zákazu výkonu funkce.

Je však nutno rozlišovat případy, kdy je obviněný vysoce postavenou úřední osobou a kdy se jedná o úřední osobu, která byla do svého úřadu ustanovena zvláštním způsobem, například poslanec nebo senátor Parlamentu ČR.

V případě, že by došlo k odsouzení člena Parlamentu ČR, ať už poslance nebo senátora se nabízí otázka, zda lze vůbec uložit i zákaz výkonu těchto funkcí.

Statut poslanců a senátorů Parlamentu ČR je primárně upraven v Ústavě ČR, zákoně č. 1/1993 Sb. Ústava upravuje jak postavení poslanců a senátorů, tak i nabývání funkce poslance a senátora, tak i způsoby pozbývání těchto funkcí.

V souvislosti s ukládáním trestů zákazu činnosti spočívajících v zákazu výkonu funkcí poslance nebo senátora si je nutno uvědomit podstatu tohoto trestu.

V případě, že by byl poslanci nebo senátorovi uložen zákaz výkonu jeho funkce, jednalo by se o faktické zbavení této funkce. Proti tomuto názoru lze argumentovat, že se nejedná o zbavení mandátu poslance nebo senátora, jen o zákaz jeho výkonu. Avšak v situaci, kdy poslanec nebo senátor nemůže vykonávat žádné práva vyplývající ze svého mandátu, mu zbývá vskutku jen „holý“ mandát. Svými účinky je tak uložení tohoto trestu srovnatelné se zbavením funkce.

V tomto bodě se dostáváme k tomu, že Ústava ČR ve svém článku 25 uvádí taxativní výčet okolností, za nichž dochází ex lege k zániku mandátu poslance.

Mezi tyto okolnosti patří:

- a) Odmítnutí slibu nebo složení slibu s výhradou
- b) Uplynutí volebního období
- c) Ztráta volitelnosti
- d) U poslanců rozpuštění Poslanecké sněmovny
- e) Vznik neslučitelnosti funkcí podle čl. 22 Ústavy

Tento výčet je přitom taxativní a nelze jej žádným způsobem rozšiřovat. Je zajímavostí, že mezi důvody zániku poslaneckého mandátu nepatří pravomocné odsouzení za spáchaný trestný čin. Z této skutečnosti lze dovodit záměr ústavodárce nesankcionovat ztrátou mandátu člena parlamentu osoby, které byly odsouzeny trestním soudem.

S odkazem na výše uvedené je tak otázkou, zda případným uložením trestu zákazu výkonu funkce poslance nebo senátora není obcházeno ustanovení čl. 25 Ústavy ČR a zda takový postup není nepřipustnou analogií v trestním právu hmotném a tedy porušením zásady nulla poena sine lege.

Byť se uložení tohoto trestu může jevit jako účelné, je namístě otázka, zda je takový postup v souladu s právním řádem České republiky. Výslovně se tomuto problému teorie ani soudy ve své judikatuře nevěnovaly.

Přesto nelze konstatovat, že se jedná o dosud neprobádanou oblast českého trestního práva. Obdobné otázky už totiž byly v minulosti řešeny na úrovni Nejvyššího soudu, jenž se věnoval otázce možnosti zákazu výkonu člena zastupitelství samosprávních celků. Ačkoliv se nejedná o shodnou problematiku, jedná se dle názoru autora tohoto textu o problém značně podobný a problém, jehož řešení lze do jisté míry využít.

Na tomto místě by autor tohoto textu rád zmínil judikaturu Nejvyššího soudu ČR, který se zmíněnou problematikou v minulosti zabýval¹⁷. Ve svém rozhodnutí ze dne 23. ledna 2007 sp. zn. 4 Tz 167/2006 rozhodoval o stížnosti pro porušení zákona podané ministrem spravedlnosti proti trestnímu příkazu Okresního soudu v Karvině ze dne 16. června 2006, sp. zn. 9 T 112/2006.

Tímto trestním příkazem by obviněný uznán vinným trestným činem podplácení podle § 161 odst. 1 trestního zákona, zákona č. 140/1961 Sb.¹⁸

Za tento trestný čin byl obviněnému inter alia uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce člena zastupitelstva všech územních samosprávních celků, tedy trest dle názoru autora tohoto textu srovnatelný s trestem zákazu výkonu funkce poslance nebo senátora Parlamentu ČR.

Stěžovatelem byl výrok o uložení trestu zákazu činnosti napadán z důvodu spatřovaného rozporu tohoto výroku se zásadou nulla poena

¹⁷ Rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky TR NS 33/2007-T 968, Rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky TR NS 47/2008-T 1112

¹⁸ Rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky ze dne 23. ledna 2007 sp. Zn. 4 Tz 167/2006

sine lege. Takto vyslovený trest dle názoru stěžovatele zasahoval do právních předpisů upravujících vznik a zánik mandátů členů zastupitelstev územně samosprávných celků, jednak ve své podstatě znamená odnětí pasivního volebního práva. Takto vyslovený trest dle názoru stěžovatele fakticky odnímá pasivní volební právo obviněnému, aniž by takové omezení jednoho ze základních práv bylo výslovně upraveno v předpisech práva ústavního nebo trestného.¹⁹

Nejvyšší soud ČR se ztotožnil s argumentací stěžovatele a trestní příkaz svým rozhodnutím zrušil v celém rozsahu.

V odůvodnění svého rozhodnutí inter alia uvedl, že jen z příslušných ustanovení zvláštních zákonů „vyplývá, za jakých podmínek zaniká mandát člena zastupitelstva, kdo může být členem zastupitelstva zvolen, kdo má právo volit do zastupitelstva i překážky výkonu volebního práva. Pouze za těchto zákonem stanovených podmínek je možné stát se členem zastupitelstva a pouze za těchto zákonem stanovených podmínek mandát člena zastupitelstva zaniká. Tuto právní úpravu nelze obcházet extenzivním výkladem ustanovení trestního zákona o ukládání trestu zákazu činnosti.“²⁰

Nejvyšší soud tak svým rozhodnutím stanovil faktickou nemožnost ukládání zákazu výkonu funkce členům zastupitelstev územně samosprávných celků z titulu nemožnosti omezování nebo faktického odnímání pasivního volebního práva.

Toto rozhodnutí mělo vliv i na teorii, kdy na rozdíl od starších zdrojů²¹, které na rozdíl od těch novějších²² uváděly i zákaz výkonu funkce člena zastupitele jako možnou formu trestu zákazu činnosti. Je tak otázkou, proč se teorie nevypořádala i s otázkou ukládání tohoto trestu ve vztahu k funkci poslance nebo senátora.

Dle názoru autora tohoto textu je třeba se těmito závěry Nejvyššího soudu řídit i při posuzování ukládání tohoto trestu poslancům a senátorům Parlamentu ČR.

Jak už bylo zmíněno výše, Ústava ČR nabízí taxativně určený katalog důvodů zániku poslaneckého resp. senátního mandátu.

¹⁹ Rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky ze dne 23. ledna 2007 sp. Zn. 4 Tz 167/2006

²⁰ Rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky ze dne 23. ledna 2007 sp. Zn. 4 Tz 167/2006

²¹ VANDUCHOVÁ, M. *Zákaz činnosti v československém trestním právu*. Praha : Univerzita Karlova, 1989, s. 33

²² ŠÁMAL, P. *Trestní zákoník I. § 1 až 139. Komentář. 2. vydání*. Praha : C. H. Beck, 2012, s. 938

S odvoláním se na zmíněné rozhodnutí Nejvyššího soudu lze přitom poukázat na obcházení ústavních předpisů cestou uložení zákazu výkonu funkce poslance resp. senátora Parlamentu ČR.

Na rozdíl od funkce členů zastupitelstev územně samosprávných celků nám tu do popředí vystupuje ještě problém spočívající v právní síle předpisů, kdy předpisy trestního práva s právní silou zákona zasahují do právních předpisů s právní silou ústavního zákona.

Dle názoru autora tohoto textu lze s analogickým použitím zmíněné judikatury konstatovat zásah do volebního práva rovněž v případě uložení zákazu výkonu funkce poslance resp. senátora Parlamentu ČR.

Autor je tak toho názoru, že ukládání takového trestu by bylo obcházením ustanovení Ústavy ČR a tudíž v rozporu s ní. Dle názoru autora je tak pro případnou zákonnou aplikaci této sankce najít jinou cestu, zejména cestou novelizace ustanovení Ústavy ČR upravujících způsoby zániku mandátu poslance.

6. ZÁVĚR

Závěrem tohoto textu by si autor dovolil konstatovat, že trest zákazu činnosti je jedním z nejúčinnějších trestů v systému trestů českého trestního práva hmotného. Jeho ukládání jak za trestné činy nedbalostní, tak úmyslné umožňuje pokrýt značnou část spektra kriminálních činů.

Jeho ukládání je rovněž vhodné za trestné činy úplatkářství a další tzv. korupční trestné činy. Uložením tohoto trestu úředním osobám, který by jim znemožnil výkon jejich funkce je dle názoru autora mimořádně efektivním způsobem aplikace této trestní sankce.

Při ukládání tohoto trestu úředním osobám je však třeba dbát i mimotrestních norem českého právního řádu a toho aby uložení trestu zákazu činnosti nebylo nezákonně zasaženo do ústavně garantovaných práv občanů.

Autor tak s odkazem na obsah textu zastává názor, že uložení trestu zákazu činnosti spočívajícího v zákazu výkonu funkce poslance nebo senátora Parlamentu ČR je obcházením ústavních předpisů a porušením elementárních zásad trestního práva, zejména zásady nulla poena sine lege. Ačkoliv by uložení takového trestu mohlo být považováno za efektivní, případně politicky líbivé, je dle názoru autora tohoto textu v rozporu se stávajícími právními předpisy a judikaturou soudů.

Literature:

- Solnař, V. Vanduchová, M., Fenyk J. a kol. Systém českého trestního práva. Praha : Novatrix, 2009, 157, 502, 283 s., ISBN 9788025440339
- Šámal, P. a kol. Trestní zákoník I. § 1 až 139. Komentář. 2. vydání. Praha : C. H. Beck, 2012, 1464 s., ISBN 978-80-7400-428-5
- Vanduchová, M. Zákaz činnosti v československém trestním právu. Praha : Univerzita Karlova, 1989, 80 s.

Contact – email

galodusan@gmail.com